

שִׁיקְרִיבוּ וַיִּתְּכַפֵּר לָהֶם חַטָּאִים?
 אֲלֵא שְׂדוּד אָמַר אֵת זֶה לְשֵׁם
 אֱלֹהִים, וְקָרְבַּן לֹא מִקְרִיבִים לְשֵׁם
 אֱלֹהִים, אֲלֵא לְשֵׁם יו"ד ה"א וְא"ו
 ה"א. שְׁהָרִי לְדִין הַקֶּשֶׁה, מִדַּת
 הַדִּין, לֹא מִקְרִיבִים קָרְבָּן, שְׁפָתוֹב
 (ויקרא א) אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן
 לַה'. לַה', וְלֹא לְשֵׁם אֱלֹהִים. וְכִי
 תִקְרִיב קָרְבָּן מִנְחָה לַה'. זָבַח
 תּוֹדָה לַה'. זָבַח שְׁלָמִים לַה'.

וּמִשּׁוּם כֶּף, כִּיּוֹן שְׂדוּד הַמֶּלֶךְ אָמַר
 לְאֱלֹהִים, הַצְטַרֵּף לְכַתֵּב פִּי לֹא
 תַחֲפֹץ זָבַח וְאַתְנָה עוֹלָה לֹא
 תִרְצֶה. שְׁהָרִי לְשֵׁם הַזֶּה לֹא
 מִקְרִיבִים, אֲלֵא רוּחַ נִשְׁפָּרָה,
 שְׁפָתוֹב זָבַחִי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁפָּרָה.
 קָרְבָּן שֶׁל אֱלֹהִים הוּא עֶצֶב
 וְשִׁבְרוֹן לֵב. וּמִשּׁוּם כֶּף, מִי שֶׁחָלַם
 חֲלוֹם רַע, צָרִיף לְהִרְאוֹת עֲצָבוֹת,
 שְׁהָרִי בְּמִדַּת אֱלֹהִים (ד"ו) עוֹמֵד,
 וְזָבַח שֶׁל מִדַּת הַדִּין צָרִיף עֲצָבוֹת
 וְרוּחַ נִשְׁפָּרָה, וְאוֹתָהּ עֲצָבוֹת
 מִרְפֹּאת אֵת הַחֲלוֹם הַרַע, וְלֹא
 שׁוֹלֵט עֲלָיו הַדִּין. שְׁהָרִי הַזָּבַח
 שְׂרָאוֹי לְמִדַּת הַדִּין, הַקְרִיב
 לַפְּנִיָּה.

כִּי נִשְׁפָּר וְנִדְפָּה אֱלֹהִים לֹא
 תִבְזֶה. מַה זֶה לֹא תִבְזֶה? מִכָּלֵל
 שִׁישׁ לֵב שֶׁהוּא בּוֹזֶה? כֵּן. זֶהוּ לֵב
 שֶׁהוּא גָּאָה, לֵב בְּגִסּוֹת הַרוּחַ, הֵינּוּ
 לֵב בּוֹזֶה, אֲבָל לֵב נִשְׁפָּר וְנִדְפָּה
 אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה.

הִיטִיבָה בְּרִצּוֹנָךְ אֵת צִיּוֹן תִּבְנֶה
 חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם. מַה זֶה הִיטִיבָה?
 נִרְאֶה שְׁהָרִי טוֹב יֵשׁ בָּהּ, וְעַכְשָׁו
 הִיטִיבָה עַל אוֹתוֹ הַטּוֹב! וְדָאִי
 כֶּף הוּא, שְׁהָרִי מִן הַיּוֹם שֶׁהִקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא הַשְׁתַּדֵּל בְּבִנְיַן בֵּית
 הַמִּקְדָּשׁ שְׁלֹמֶעֱלָה עַד עַכְשָׁו,
 אוֹתָהּ הִטְבָּה שֶׁל רִצּוֹן לֹא שָׁרְתָה
 עַל אוֹתוֹ הַבְּנִיָּן, וְעַל כֵּן לֹא נִתְקַן.
 שְׁהָרִי בְּשַׁעַת שֶׁהִרְצוֹן הַעֲלִיּוֹן
 יִתְעוֹרֵר, הוּא יִיטִיב וַיִּדְלִיק אֵת
 הַמְּנוֹרוֹת שֶׁל אוֹתוֹ הַבְּנִיָּן וְאוֹתוֹ

חִיבִיָּא קָרְבָּנָא, דִּיקְרִבוּן וַיִּתְּכַפֵּר לָהּ
 חוֹבִיָּיהוּ. אֲלֵא דוּד לְקָמִי שְׁמָא דְאֱלֹהִים אָמַר,
 וְקָרְבָּנָא לֹא קָרְבִין לְשְׁמָא דְאֱלֹהִים, אֲלֵא
 לְשְׁמָא דִיו"ד ה"א וְא"ו ה"א. דְּהָא לְגַבִּי
 דִּינָא קְשִׁיא מִדַּת הַדִּין, לֹא מִקְרִיבִין קָרְבָּנָא.
 דְּכַתִּיב, (ויקרא א) אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן לַיְי'.
 לַיְי', וְלֹא לְשְׁמָא דְאֱלֹהִים. וְכִי תִקְרִיב קָרְבָּן
 מִנְחָה לַיְי'. זָבַח תּוֹדָה לַיְי'. זָבַח שְׁלָמִים לַיְי'.

וּבְגִין כֶּף, כִּיּוֹן דְּדוּד מִלְפָּא, לְגַבִּי אֱלֹהִים
 אָמַר. אֲצַטְרִיף לְמַכְתֵּב, פִּי לֹא תַחֲפֹץ
 זָבַח וְאַתְנָה עוֹלָה לֹא תִרְצֶה. דְּהָא לְשְׁמָא דָא
 לֹא מִקְרִיבִין, אֲלֵא רוּחַ נִשְׁפָּרָה. דְּכַתִּיב זָבַחִי
 אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁפָּרָה. קָרְבָּנָא דְאֱלֹהִים, עֲצִיבוּ,
 וְתִבִירוּ דְלִפְּא. וּבְגִין כֶּף, מָאן דְּחָלַם חֲלֵמָא
 בִישָׂא, עֲצִיבוּ אֲצַטְרִיף לְאַחֲזָאָה, דְּהָא בְּמִדַּת
 אֱלֹהִים קְיִימָא, וְזָבַח דְּמִדַּת דִּינָא, עֲצִיבוּ
 אֲצַטְרִיף וְרוּחַ נִשְׁפָּרָה, וְהֵהוּא עֲצִיבוּ מִסְתַּיִיה
 לְחֵלְמָא בִישָׂא, וְלֹא שְׁלֵטָא דִּינָא עֲלוּי. דְּהָא
 זָבַח דְּאַתְחַזִּי לְמִדַּת דִּינָא, אֲקָרִיב קָמִיָּה.

כִּי נִשְׁפָּר וְנִדְפָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה, מָאִי לֹא
 תִבְזֶה, מִכָּלֵל דְּאִיפָּא לֵב דְּאִיהוּ בּוֹזֶה.
 אִין. הֵינּוּ לֵב דְּאִיהוּ גָּאָה, יֵל בְּגִסּוֹת רוּחָא,
 הֵינּוּ יֵל דְּאִיהוּ בּוֹזֶה, אֲבָל יֵל נִשְׁפָּר וְנִדְפָּה
 אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה.

הִיטִיבָה בְּרִצּוֹנָךְ אֵת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת
 יְרוּשָׁלַם. מָאִי הִיטִיבָה, אֲתַחַזִּי דְּהָא
 טִיבוּ אִית בָּהּ, וְהִשְׁתָּא הִיטִיבָה עַל הַהוּא
 טִיבוּ. וְדָאִי הִכִּי הוּא, דְּהָא מִן יוֹמָא דְּקוּדְשָׁא
 בְּרִיף הוּא אֲשֶׁתַּדֵּל בְּבִנְיַן פִּי מִקְדָּשָׁא לְעִילָא,
 עַד כְּעַן, הַהוּא הִטְבָּה דְּרִצּוֹן, לֹא שְׁרִיָּא
 עַל הַהוּא בְּנִיָּן, וְעַל דָּא לֹא אֲשֶׁתַּכְּלֵל. דְּהָא
 בְּשַׁעַת דְּרִצּוֹן דְּלְעִילָא יִתְעַר, יִיטִיב וַיִּדְלִיק
 נְהוּרִין דְּהַהוּא בְּנִיָּן, וְהֵהוּא עֲבִידְתָּא, דְּאִפְּלוּ

המעשה, שאפלו המלאכים של מעלה לא יוכלו (א) להסתכל באותו בית מקדש ולא באותו בנן, ואז בית המקדש וכל המעשה נתקן.

תבנה חומות ירושלים. וכי מיום שהשתדל בבנין בית המקדש עד עכשו לא בנה אותם? (א) אם חומות ירושלים עד עכשו לא בנה - בית המקדש על אחת כמה וכמה. אלא שכל מעשי הקדוש ברוך הוא אינם כמעשי בן אדם. כשבני אדם בנו בית המקדש למטה, בהתחלה עשו את חומות העיר, ולבסוף עשו את בית המקדש. חומות העיר בהתחלה כדי להגן עליהם, ואחר כך בנין הבית. והקדוש ברוך הוא לא כך, אלא בונה בתחלה את בית המקדש, ובסוף כשיריד אותו מן השמים ויושיב אותו על מקומו, אז בנה את חומות ירושלים, שהן חומות העיר. ועל זה אמר דוד המלך עליו השלום, (תהלים נא) היטיבה ברצונך את ציון - בהתחלה, ואחר כך תבנה חומות ירושלים.

באן יש סוד. כל המעשים שעושה הקדוש ברוך הוא, בהתחלה מקדים אותו שלבחוץ, ואחר המח שלפנים, וכאן לא כך. בא וראה, כל אותם המעשים שעושה הקדוש ברוך הוא ומקדים אותו של בחוץ, המח הקדים במחשבה, ובמעשה אותו של בחוץ, שהרי כל קלפה היא מצד האחר, והמח מן המח, ותמיד הצד האחר מקדים וגדל ומתרבה ושומר הפרי. פיין שמתרבה, זורקים אותו החוצה, ויכין רשע וצדיק ילבש, וזורקים את אותה קלפה, ומברכים את הצדיק בעולם. אבל כאן, בבנין בית המקדש, שהצד הרע יעבר

מלאכין דלעילא, לא ייכלון (א) לאסתכלא בההוא בי מקדשא, ולא בההוא בנן. וכדין בי מקדשא, וכל עובדא אשתכלל.

תבנה חומות ירושלים, וכי מן יומא דאשתדל בבנין בי מקדשא עד כעין, לא בנה לון. (א) אי חומות ירושלים עד כעין לא בנה, בי מקדשא על אחת כמה וכמה. אלא קדשא בריך הוא, כל עובדוי, לאו כעובדי דבני נשא. בני נשא כד בנו בי מקדשא לתתא, בקדמיתא עבדו שורי קרתא, ולבסוף עבדו בי מקדשא. שורי קרתא בקדמיתא, בגין לאגנא עלייהו, ולבתר בניינא דביתא. קדשא בריך הוא לאו הכי, אלא בני בי מקדשא בקדמיתא, ולבסוף, כד יחית ליה משמיא, ויותיב ליה על אתריה, כדין יבנה חומות ירושלים דאנון שורין דקרתא. ועל דא אמר דוד עליו השלום, (תהלים נא) היטיבה ברצונך את ציון בקדמיתא, ולבתר תבנה (דף ק"ח ע"ב) חומות ירושלים.

הכא אית רזא, כל עובדין דעביד קדשא בריך הוא, בקדמיתא אקדים ההוא דלבר, ולבתר מוחא דלגו, והכא לאו הכי. תא חזי, כל אינון עובדין דעביד קדשא בריך הוא, ואקדים ההוא דלבר, מוחא אקדים במחשבה, ובעובדא ההוא דלבר, דהא כל קליפה מסטרא אחרא הוי, ומוחא מן מוחא, ותדיר סטרא אחרא אקדים ורבי ואגדיל ונטיר איפא. פיין דאתרבי, זרקין ליה לבר, (איוב כז) ויכין רשע וצדיק ילבש, וזרקין לההיא קליפה, ומברכין לצדיקא דעלמא. אבל הכא, בבניינא דבי מקדשא, דסטרא בישא יתעבר מעלמא, לא אצטריך, דהא מוחא וקליפה דיליה הוי. אקדים מוחא, דכתיב היטיבה ברצונך את ציון בקדמיתא, ולבתר תבנה